

(Blæsbjerg)

Jeg tror derfor ikke, det vil tjene noget formål at sætte liv i debatten igen, men jeg vil godt knytte et par enkelte bemærkninger til forslagene.

Angående beslutningsforslag nr. B 40 skal der ingen tvivl være om, at vi fra fremskridtspartiets side ønsker, at kvinder på lige fod med mænd skal kunne søge stillinger i den offentlige sektor og opnå dem på lige fod med mænd, men som situationen er nu, mener vi ikke, det tjener noget formål, hvis meningen er at fortrænge mændene fra arbejdspladserne. Vi må da også gå ud fra, at man forlanger de samme kvalifikationer af de to køn, og mig bekendt har det i hvert fald været praktiseret igennem flere år. Som jeg ser forslaget nu, kan jeg ikke se andet, end at det gælder om at få sat kontrolforanstaltninger i gang, uden at man spekulerer rigtig over, hvad følgevirkningerne bliver.

Beslutningsforslag nr. B 41. Fra fremskridtspartiets side ønsker vi, at beskæftigelsesproblemet for kvinder, og for mænd for den sags skyld også, skal løses, men vi har nok vidt forskellige opfattelser af, hvordan det skal løses. Fra fremskridtspartiets side mener vi, at problemet skal løses over skattesystemet og ikke, som det er foreslået her fra SFs side. Skal problemet løses, må det ganske enkelt ske over skattesystemet. Som det er nu, er det jo ikke af lyst alene, at så mange kvinder søger arbejdsmarkedet. Jeg vil nærmere sige, at det er af nød, for med den udhuling, der sker af lønmodtagernes løn, er man nok nødt til at være to til at klare skatter og leveomkostninger i en familie.

Med forslaget om de 40 pct., som man har nævnt her i B 41 fra SFs side, mener jeg man omgår en vedtagelse, man selv har været med til fra SFs side om m/k. Jeg forstod også på arbejdsministeren, at procenten var oppe på 60 nogle steder. Jeg vil i øvrigt henvisse til mit partis tidligere udtalelser i sagen.

Holm (V):

Bag de to forslag til folketingsbeslutning fra SF ligger et ønske om ligestilling af kvinder på arbejdsmarkedet, som venstre deler. Men vi er ikke enige i den metode, som man ønsker at anvende, nemlig den såkaldte positive særbehandling. Kvinder er fuldgyldige og ligeværdige medlemmer af samfundet, og venstre finder derfor ikke, at man skal fore-

tage en særlig behandling af dem i den anledning. Venstre deltager i bestræbelserne på at sikre, at der er lige muligheder for en erhvervs-mæssig beskæftigelse, men det må være en frivillig sag både for den enkelte og for den enkelte familie.

Med henvisning til behandlingen af det foregående punkt på dagsordenen vil jeg gerne sige til hr. Melchior, at lighedstegn mellem forældrenes ansvar og kvindernes ansvar med hensyn til børneopasning må bero på egne erfaringer. Det er i hvert fald ikke en ligeværdig betragtning.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 40 må jeg sige, at venstre er enig i, at det offentlige arbejdsmarked skal gå foran med hensyn til at skabe en mere ligelig fordeling i sammensætningen af arbejdsstyrken. Men venstre kan ikke støtte forslaget, specielt på grund af punkt 2, der, så vidt jeg kan forstå hensigten, må dække over en målsætning om kønskvotering.

Til beslutningsforslag nr. B 41 kan jeg på en måde udtrykke en vis positiv holdning, fordi kommunerne selvfølgelig må tilpasse deres tilbud til sammensætningen af arbejdsstyrken uanset køn. Den positive særbehandling af kvinder, som forslaget er udtryk for, kan jeg ikke på venstres vegne støtte.

Jeg tror, at ligestillingsagen vil tage skade af en gennemførelse af forslag af denne karakter, selv om hensigten måtte være den bedste. Når det kommer til stykket, er ligestilling vel egentlig ikke et mål i sig selv. Det egentlige mål er at give kvinder en mulighed for fri udfoldelse, og efter venstres mening giver disse forslag ingen garanti for, at det går i den rigtige retning.

Grethe Fenger Møller (KF):

De to forslag fra SF må ses som et udtryk for, at man ønsker at fremme ligestillingen for kvinderne på arbejdsmarkedet inden for såvel den offentlige som den private sektor. Jeg synes, det er et meget prisværdigt initiativ, fordi jeg mener, vi skal stille imod at få ikke alene den formelle, men også den reelle ligestilling mellem mænd og kvinder på alle områder.

Med hensyn til forslaget, om ligestilling mellem kvinder og mænd på offentlige arbejdspladser er jeg enig i det principielle i, at det offentlige bør gå foran med hensyn til at